

[Aage Føgh.]

stemmer for de af finansministeren og flertallet stillede ændringsforslag og derefter for lovforslaget i dets helhed.

Tholstrup: Når man læser mindretallets udtalelse i betænkningen, bliver man klar over, at mindretallet nu er nået til at være enig med regeringen i, at en sanering af Danmarks økonomi er nødvendig. Tidligere syntes det at være tilstrækkeligt, blot vi fik en ny regering; det har vi nu fået, selv om den ikke helt tilfredsstillende de ærede medlemmer af venstre og det konservative folkeparti. Navnlig synes oppositionen at være utilfreds med de midler, regeringen vil bringe i anvendelse for at opnå den fælles målsætning, nemlig en tilbundsående sanering af den offentlige økonomi.

Nu har offentligheden igennem lang tid protesteret, kritiseret og beklaget den onde cirkel: højere priser, højere lønninger, højere skatter, højere priser og så fremdeles, og når så den nye regering vil lægge roret om, tager fat på at føre en politik, som først og fremmest tager sigte på at standse den onde cirkel, at standse den onde og uretfærdige inflation, så protesteres der også.

Forudsætningen for saneringen var tilvejebringelse af 400 mill. kr. til dækning af den tidligere regerings før valget indgåede forpligtelser, indgået med tilslutning fra alle de gamle partier imod retsforbundets stemmer. En hvilken som helst regering ville stå i nøjagtig samme situation: at skulle skaffe de 400 mill. kr. Men de muligheder, som vi har været præsenteret for fra venstres og konservativ side, ville jo ikke give den nødvendige sanering. Den foreslåede deponeringsordning giver jo ingen midler til dækning af underskuddet i statens kasse og ville derfor nødvendiggøre en supplerende med afgiftslove eller skattelove. En almindelig omsætningskat har været fremme i drøftelserne, en tanke, som retsforbundet ikke har kunnet tilslutte sig. Altså både deponeringsordning og nye om-

sætningskat i stedet for den lov, vi i dag behandler.

Man taler om, at lovforslaget rammer hårdt og i flæng, og det er rigtigt. Det er svært at finde noget, der er retfærdigt, når det har noget med skatter at gøre. Men det er dog intet imod, hvor hårdt en deponeringsordning ville ramme. Den ville især ramme de kapitalsvage og dem, der har stor omsætningshastighed. Priserne på en lang række områder ville stige voldsomt. Efterspørgslen efter lånekapital på kort sigt ville drive renten stærkt i vejret, som vi har set det ved tidligere deponeringsordninger. Hele renteniveauet ville blive præget deraf langt fremover, som det i dag måske netop er præget af, at vi havde de høje renter under deponeringsordningen. Højere priser og højere rente kan ikke være det, vi trænger mest til, det vil blot medføre nye lønkrav og igen nye skatter. Ingen er glad for stabiliseringslånet, men i sammenligning med oppositionens forslag er det langt at foretrække. Jeg vil bede om tilladelse til at citere en vælgers skatteprotest. Det er en af disse skatteprotester, som er indsendt til Aftenberlingen, skrevet på en blanket den 13. juni 1957:

„Jeg vil hellere end gerne deltage i Deres protest mod de nye tvangslån, som den befolkningsgruppe, der har flest likvide midler, de unge ugifte, ikke skal deltage i, men endnu kraftigere vil jeg protestere mod de borgerliges planer om en ny deponeringsordning.

Som tekstilgrossist kender jeg både deponeringsordningens og omsætningsafgiftens plager, og hvis de borgerlige ønsker at kvæle det danske erhvervsliv, kan det ikke gøres hurtigere og mere effektivt end ved en ny deponeringsordning, der vil være ti-fold værre end trekantregeringens tvangssparing, og for mit vedkommende vil det betyde lukning af en 24 år gammel virksomhed, der beskæftiger over 40 mennesker og omsætter for ca. 4 millioner.

Få dog dette vanvid forhindret, hvis